

нитѣ интереси, поискаха да имъ се даде смѣтка, въ което имъ бѣ грубо отказано. Тѣ се възбунтуваха и бидоха страшно наказани при усмиряването : двадесетъ и седемъ бѣха обѣсени и четиредесетъ и единъ осждени на каторжни работи. Това произведе дълбоко вълнение и възмути цѣла Франция.

Указътъ, които отѣмняваше титлитѣ, гербоветѣ и ливреитѣ, макаръ и прѣдложенъ отъ депутати, принадлежачи на висшето дворянство, подигна повече прѣпирни и незадоволства отъ колкото отѣмняването на самитѣ феодални привилегии, чиито слѣдствия тѣ бѣха : тщеславията сѣ по-притезателни и отъ личнитѣ интереси.

Но духовенството се показва най-враждебно къмъ новитѣ наредба. Свещеницитѣ, подбуждани отъ епископитѣ си, чиито слова и огненни пастирски послания тѣ разнасяха, обвиняваха Събранието, че то искало да съсипе религията, проклиняха купувачитѣ на черковнитѣ имоти съ потомствата имъ въедно, дескредитираха въ името на небето ассигнацитѣ и проповѣдваха да се не плащатъ данъци. Исповѣдалнитѣ се обърнаха въ заговорни центрове, а черковнитѣ амвони на бунтовнически трибуни. Черковата бѣ, която обяви война на Революцията; и за да нѣма никакво съмнѣние въ това, когато нейнитѣ усилия и тие на дворянитѣ сполучиха да вдигнатъ западнитѣ провинции, контръ-революционната армия прие характеристичното название *католическа и кралска*.

Агентитѣ на принцуетѣ и на емигрантитѣ кръстосваха южна Франция; по тѣхни подбуждания тамъ се образува тѣй нарѣчената федерална армия, която не бѣ друго освенъ една контръ-революционна армия. Нейната главна квартира бѣше замъка Жалесъ, въ Ардешъ; новитѣ тие кръстоносци посяха на шапката си знакъ на южнитѣ братства и признаваха за свой началникъ единъ аббатъ. Тѣ открито вече говоряха за намѣре-